

ZÁHADA PŮVODU
PRVÁ KNIHA

TAJOMNÝ GÉN ATLANTÍDY

MOTÝL

A. G. RIDDLE

TAJOMNÝ GÉN

ATLANTÍDY

Tento román je fikciou. S výnimkou častí, ktoré ňou nie sú.

Copyright THE ATLANTIS GENE © 2013 by A.G. Riddle

All rights reserved.

AGRiddle.com

Translation © Mgr. Lenka Jalilah Hrušková, PhD. 2015

Design © Motýľ design 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

ISBN: 978-80-8164-049-0

Pre Annu

VYDAVATELSTVO MOTÝL

A. G. RIDDLE

**TAJOMNÝ GÉN
ATLANTÍDY**

TRILER

**ZÁHADA PÔVODU
KNIHA 1**

PROLÓG

Výskumná loď Ladopád

Atlantický oceán

142 kilometrov od pobrežia Antarktídy

Karl Selig stál opretý o zábradlie lode a ďalekohľadom sledoval masívny ľadovec. Práve sa z neho odlomilo ďalšie kusisko ľadu a odhalil sa kus dlhého čierneho objektu. Vyzeralo to celkom ako... ponorka. Ale to predsa nie je možné.

„Hej, Steve, poď sa na to pozrieť.“

Steve Cooper, Karlov kamarát zo školských lavíc, odviazal bóju a pridal sa ku Karlovi na druhej strane lode. Chytil ďalekohľad, rýchlo zaostril a potom sa zarazil. „Páni. Čo je to? Ponorka?“

„Možno.“

„Čo je to pod ňou?“

Karl schmatol ďalekohľad. „Pod ňou...“ Sústredil sa na plochu pod ponorkou. Niečo tam bolo. Ponorka – ak to bola ponorka – trčala z nejakého kovového objektu. Bol sivý a zdal sa však oveľa väčší. Ten sivý objekt, na rozdiel od ponorky, vôbec neodrážal svetlo. Vyzeral skôr ako vlny. Ten druh vln, ktorý sa mihoce tesne nad horizontom horúcej diaľnice alebo dlhého úseku púšte. Nebol však teplý, to bolo jasné, lebo ľad okolo neho sa neroztápal. Karl zazrel tesne nad jeho konštrukciou záblesk nejakého nápisu na ponorke: *U-977 a Kriegsmarine*. Nacistická ponorka. Trčí z... konštrukcie podivného druhu.

Karl pustil ďalekohľad. „Zobuď Naomi a priprav loď na ukotvenie. Ideme to preskúmať.“

Steve zbehol do podpalubia a Karl ho počul, ako náhlivo budí Naomi a durí ju von z jednej z dvoch maličkých lodných kajút. Karlov hlavný sponzor trval na tom, aby vzal so sebou aj Naomi. Karl na stretnutí s ním súhlasil a dúfal, že mu Naomi nebude ohľadom ničoho stáť v ceste. Nesklamala ho. Keď sa pred piatimi týždňami púšťali v Kapskom Meste v Juhoafrickej republike na more, priniesla si na palubu dva druhy náhradného oblečenia, tri romantické romány a množstvo vodky, ktoré by položilo celú ruskú armádu. Odvtedy ju sotva uzrel. *Určite sa tu šialene nudí*, myslel si Karl. Pre neho to však bola životná príležitosť.

Karl zdvihol ďalekohľad a znova sa pozrel na masívny kus ľadu, ktorý sa od Antarktídy odlomil pred necelým mesiacom. Takmer deväťdesiat percent ľadovca bolo pod hladinou, ale jeho povrch zaberá neuveriteľnú plochu stodvadsaťdva štvorcových kilometrov – jeden a pol ráz väčšiu než Manhattan.

Témou Karlovej dizertačnej práce bola miera vplyvu roztápajúcich sa nových ľadovcov na globálne morské prúdy. Počas ostatných štyroch týždňov spolu so Stevom rozmiestnili okolo ľadovca špeciálne bóje, ktoré merali teplotu mora a proporcionalitu slanej a sladkej vody. Sonarovou technológiou zároveň pravidelne zaznamenávali zmeny tvaru ľadovca. Cieľom bolo zistiť, ako sa ľadovce rozpadajú po tom, čo opustia Antarktídu. Antarktída zadržiava deväťdesiat percent svetového ľadu, a ak sa v najbližších desaťročiach roztopí, môže to dramaticky zmeniť svet. Veril, že jeho výskum presnejšie objasní, k akým zmenám by mohlo dôjsť.

Len čo Karl zistil, že získal financie, zatelefonoval Stevovi. „Musíš ísť so mnou. Nie, ver mi.“ Steve neochotne súhlasil a na Karlovu veľkú radosť jeho starý kamoš počas expedície ožil. Nadšene s Karlom zbieral každodenné dáta a v noci diskutoval o predbežných výsledkoch. Pred cestou bol Steve na akademickú kariéru rovnako apatický ako ľadovec, ktorý skúmali – plával od jednej témy dizertačnej práce k druhej. Karlovi a ich spoločným priateľom napadlo, že by mohli svoje doktorandské programy spojiť.

Výskumné dáta, ktoré doteraz nazbierali, boli zaujímavé. A teraz nečakane objavili niečo nové, iné. Niečo veľmi pozoruhodné. Mohla by z toho byť obrovská senzácia. Ako by asi vyzerali tučné novinové titulky? „V Antarktíde objavili nacistickú ponorku“? Niečo také bolo nepredstaviteľné.

Karl vedel, že nacisti boli Antarktídou posadení. V rokoch 1938 a 1939 tam vyslali vlastné expedície a dokonca si na časť kontinentu nárokovali ako na novú nemeckú provinciu – Neuschwabenland. Niekoľko nacistických ponoriek sa počas druhej svetovej vojny stratilo a nikdy sa nepotvrďilo, či boli potopené. Existujú konšpiračné teórie, ktoré tvrdia, že tesne

pred pádom Tretej ríše opustila Nemecko ponorka s najvyššie postavenými nacistami a s celou štátnou pokladnicou vrátane ulúpených vzácnych artefaktov a prísne tajných technológií.

Karlovu myseľ začali nahlodávať dve slová: peňažná odmena. Ak by bol v ponorke nacistický poklad, mal by obrovskú hodnotu. Už by sa nikdy nemusel trápiť s tým, kde a ako zohnať ďalšie fondy na financovanie výskumu.

V prvom rade bolo treba ukotviť loď do ľadovca. More bolo rozbúrené a prvé tri pokusy im nevyšli. Nakoniec sa im predsa len podarilo podviazať sa niekoľko kilometrov od ponorky a onej podivnej konštrukcie pod ňou.

Karl a Steve si na seba natiahli horolezecký výstroj. Karl dal Naomi niekoľko základných pokynov, medzi ktorými bol aj jasný a stručný príkaz: „Na nič nesiahaj.“ Potom sa so Stevom spustili na ľadovcovú plytčinu poniže lode a vyrazili.

V priebehu nasledujúcich štyridsiatich piatich minút, počas ktorých sa úmorne predierali cez nehostinnú ľadovcovú horu, nepadlo medzi oboma mužmi jediné slovo. Ľad bol smerom do vnútrozemia ľadovca hrubší, čo ich dosť spomalilo. Steve bol na tom horšie ako Karl.

„Musíme ho zdolať, Steve.“

Steve sa snažil nezaostávať. „Sory, kamoš. Mesiac nečinnosti na lodi ma vyhodil z formy.“

Karl zaklonil hlavu a pozrel sa na slnko. Keď zapadne, teplota klesne prudko dolu a oni tam s najväčšou pravdepodobnosťou zamrznú. Dni tu boli dlhé. Slnko vychádzalo o 14.30 a zapadlo po desiatej hodine v noci. No im zostávalo už len pár hodín. Karl mierne zvýšil tempo.

Počul za sebou Steva, ako zúfalo preberá snežnicami, najrýchlejšie ako vládze, a zo všetkých síl sa snaží udržať tempo. Z ľadu sa ozvali zvláštne zvuky: najskôr nízky bzukot, potom rýchle búšenie, akoby na ľad zaútočili tisíce ďatľov. Karl sa zastavil a počúval. Otočil sa k Stevovi. Pohľady sa im stretli presne vo chvíli, keď sa Stevovi pod nohami objavila pavučina drobných trhlín. Steve sa s hrôzou pozrel dolu a rozbehol sa ku Karlovi tak rýchlo, ako sa len dalo – takmer sa pritom nedotýkal ľadu.

Karl sa v tej chvíli cítil ako v scéne surrealistického filmu, premietanej v spomalených záberoch. Uvedomoval si, že beží smerom k svojmu priateľovi a hádže mu lano, ktoré má prichytené o opasok. Steve zachytil lano len zlomok sekundy predtým, ako sa ozvala obrovská rana, ktorá sa v okolítom vzduchu doslova zhmotnila. Ľad pod ním sa zrútil vytvoriac gigantickú priepasť.

Lanom okamžite prudko trhlo. Karla zhodilo z nôh a bruchom ho silno treslo o ľad. Zdalo sa, že bude nasledovať Steva do ľadového kaňonu. Karl sa dal na štyri a bojoval v snahe dostať sa zase na nohy. Ale ťah lana bol

príliš silný. Uvoľnil ruky, lano mu cez ne skĺzlo a Karlov pohyb dopredu sa spomalil. Podarilo sa mu posadiť, nohy zasekol pred sebou. Mačky na topánkach sa zahryzli do ľadu a v momente, keď sa zastavil, mu vyslali do tváre spršku ľadových črepín. Uchopil lano pevne do rúk, čím sa prirazilo tesne k okraju útesu a začalo vydávať zvláštne vibračné zvuky. Znelo to takmer ako husle.

„Steve! Vydrž! Vytiahnem ťa!“

„Nie! Nerob to,“ vykrikoval Steve.

„Čo? Zbláznil si sa?“

„Tam dolu niečo je. Spúšťaj ma. Pomaly.“

Karl sa na moment zamyslel. „Čo to je?“

„Vyzerá to ako tunel alebo jaskyňa. Vnútri je sivý kov. Je to nejaké rozmazané.“

„Dobre, vydrž. Kúsok povolí.“ Karl popustil lano o tri metre, a keď sa Steve neozval, povolil ďalšie tri.

„Dost,“ zakričal Steve.

Karl ucítil na lane ťah. Steve sa hojdal? Lano ochablo.

„Som dolu,“ povedal Steve.

„Čo je to?“

„Nie som si istý,“ ozval sa Steve, tentoraz tlmene.

Karl sa priplazil k okraju priepasti a pozrel dolu.

Steve vystrčil hlavu z ústia jaskyne. „Podľa mňa je to nejaký druh katedrály. Je to obrovské. Na stenách sú nápisy. Symboly. Niečo také som ešte nikdy nevidel. Idem sa na to pozrieť zblízka.“

„Steve, nechod...“

Steve opäť zmizol. Uplynulo niekoľko minút. Znova tie jemné vibrácie? Karl sa pozorne započúval. Nepočul ich, ale cítil. Ľad začal pulzovať. Karl vstal a ustúpil od okraja. Ľad vzadu za ním praskal. Praskliny boli všade a bleskovo sa šírili. Plnou rýchlosťou sa rozbehol smerom k rozširujúcej sa trhline. Skočil. Chýbalo máličko a bol by sa dostal na druhú stranu. Ale skok bol krátky. Rukami sa zachytil na ľadovcovej rímse a niekoľko nekonečne dlhých sekúnd na nej visel. Vibrácie v ľade s každou uplynulou sekundou silneli. Karl bezmocne sledoval, ako sa ľad okolo neho triešti a odpadáva. Črepina, ktorej sa držal, sa uvoľnila a on začal prudko padať dolu do priepasti.

Naomi sledovala z lode západ slnka nad ľadovcom. Vzala do ruky satelitný telefón a vyťukala číslo, ktoré jej dal ten muž.

„Povedali ste, že mám zavolať, ak natrafíme na niečo zaujímavé.“

„Nič nehovorte! Držte linku. Do dvoch minút zameriame vašu pozíciu. Prídeme k vám.“

Položila telefón na pult, vrátila sa k sporáku a pokračovala v miešaní fazule v hrnci.

Muž na druhom konci satelitného telefónu počkal, kým sa mu na monitore zjavili súradnice GPS. Skopíroval lokalizáciu a hľadal satelity so živými zábermi z danej oblasti. Jeden výsledok.

Klikol na príslušný link a vizuálny kanál nasmeroval do stredu ľadovca, kde boli viditeľné tmavé škvrny. Obraz niekoľkokrát nazoomoval, a len čo sa zaostril, vypadla mu z ruky šálka a káva sa rozliala po podlahe. Vypálil z miestnosti a bežal dolu halou do riaditeľovej kancelárie. Vtrhol dovnútra a skočil do reči sivovlasému mužovi, ktorý tam stál s rukami zdvihnutými v bezbrannom, odovzdanom geste.

„Našli sme to.“

I. ČASŤ

JAKARTA V PLAMEŇOCH

1. KAPITOLA

Výskumné centrum autizmu (VCA)
Jakarta, Indonézia
Súčasnosť

Dr. Kate Warnerová sa prebrala na desivý pocit: niekto bol v miestnosti. Snažila sa otvoriť oči, ale nešlo to. Cítila sa omámená, akoby bola pod vplyvom nejakej drogy. Vzduch bol zatuchnutý... ako v podzemí. Opatrne sa pohla. Celé telo ju bolelo. Ležala na niečom tvrdom, možno na gauči. Rozhodne to nebola jej vlastná posteľ v byte na devätnástom poschodí v centre Jakarty. *Kde to som?*

Začula tiché kroky. Akoby niekto v teniskách kráčal po koberci. „Kate,“ zašepkal mužský hlas zisťujúc, či ho počuje.

Kate sa podarilo trošku otvoriť oči. Nad sebou uvidela slabé slnečné svetlo, ktorého lúče prenikali kovovými žalúziami zastierajúcimi nízke široké okná. Miestnosť každých pár sekúnd prebodávalo stroboskopické svetlo. Vyzeralo to, ako by bol v rohu umiestnený fotoaparát s bleskom, neprestajne cvakajúci dlhú sériu fotografií.

Zhlboka sa nadýchla a rýchlo sa posadila. Až teraz ho zbadala. Zatackal sa a z ruky mu vypadlo niečo hnedé. Vydalo to zvuk, ako keď sa na podlahu rozleje tekutina.

Bol to Ben Adelson, jej asistent z laboratória. „Ježiši, Kate. Prepáč. Myslel som si... že ak sa zobudíš, možno budeš chcieť kávu.“ Zohol sa a pozbieral črepiny z rozbitej šálky. Podišiel k nej, pozrel sa na ňu a povedal: „Bez urážky, Kate, ale vyzeráš hrozne.“ Chvíľu sa na ňu díval. „Povedz mi, prosím ťa, čo sa deje.“

Kate si pretrela oči, v hlave sa jej začínalo rozjasňovať. Uvedomila si, kde je. V uplynulých piatich dňoch bola v laboratóriu vo dne v noci. Pracovala prakticky nonstop od chvíle, keď od sponzora financujúceho jej výskum dostala správu: ak nepredloží konkrétne výsledky, akékoľvek, príde o peniaze. Tentoraz už žiadne výhovorky. Členom svojho výskumného tímu nepovedala nič. Nevidela jediný dôvod, prečo by ich mala znepokojovať. Buď vo výskume autizmu získa nejaké výsledky a všetci budú pokračovať, alebo ich nezíska a všetci pôjdu domov. „Tú kávu by som si dala, Ben. Ďakujem.“

Muž vystúpil z dodávky a natiahol si na tvár čiernu masku. „Použi nôž. Strelba by zbytočne vzbudila pozornosť.“

Žena, jeho asistentka, prikývla a tiež si dala na tvár masku.

Muž natiahol ruku v rukavici k dverám a zrazu sa zháčil. „Je alarm určite vypnutý?“

„Je. Vlastne... Prestrihla som vonkajší drôt, ale vnútri je možno ešte jeden.“

„Čože?“ Pokrútil hlavou. „Bože! V tom prípade tu bude v momente polícia. Musíme byť rýchli.“ Vyrzil dvere a vtrhol dovnútra.

Nad dverami bol nápis:

Výskumné centrum autizmu

Služobný vchod

Ben sa vrátil so šálkou čerstvej kávy a Kate mu poďakovala. Zvalil sa do kresla oproti jej pracovnému stolu. „Si na najlepšej ceste upracovať sa na smrť. Viem, že si tu tieto štyri noci spala. Niečo pred nami tajíš, všetkých si vykázala z laboratória, si zavalená poznámkami, o ARC-247 sa už s nikým nebavíš. Nie som jediný, kto si o teba robí starosti.“

Kate si usrkla z kávy. Nebolo jednoduché realizovať klinické testy práve v Jakarte, ale práca na ostrove Jáva mala aj svoje svetlé body. Káva bola jedným z nich.

Nemohla Benovi povedať, čo v laboratóriu robí. Aspoň zatiaľ nie. Nemalo by to žiadny význam a bolo viac než pravdepodobné, že tak či tak prídu všetci o prácu. Ak by ho do toho zatiahla, len by z neho spravila spolupáchatela prípadného trestného činu.

Kate ukázala na blikajúci spínač v rohu miestnosti. „Čo je to za prerušované svetlo?“

Ben sa obzrel ponad plece. „Nie som si istý. Myslím, že alarm...“

„Požiarny?“

„Nie. Keď som sem išiel, nikde nehořelo. Práve som sa chystal, že to tu celé obídem a skontrolujem, keď som si všimol, že máš pootvorené dvere.“ Ben siahol do jednej z tucta kartónových škatúľ porozkladaných po Katinej kancelárii. Prehŕňal sa niekoľkými zarámovanými diplomami. „Prečo si ich nezavesíš?“

„Neviem, prečo by som to robila.“ Vešať diplomy na stenu, to nebol Katin štýl. A keby ich aj zavesila, na koho by tým urobila dojem? Kate bola v skupine jedinou výskumníčkou a lekárkou a ostatní členovia výskumného tímu jej curriculum veľmi dobre poznali. Žiadne návštevy k nim nechodili a okrem kolegov videli jej kanceláriu len dva tucty zamestnancov, ktorí sa starali o autistické deti zaradené do výskumu. A tí by si mohli myslieť, že Stanford a Johns Hopkins sú ľudia, možno dávno zosnulí príbuzní, a diplomy by mohli považovať za ich rodné listy.

„Keby som *ja* mal lekársky diplom z univerzity Johns Hopkins, určite by som si ho na stenu zavesil.“ Ben opatrne vložil diplom späť do škatule a ďalej sa v nej prehrabával.

Kate do seba naliala zvyšok kávy. „Áno?“ Prázdnu šálku odložila nabok. „Dám čokoľvek za ešte jednu kávu.“

„Urobíš, čo budem chcieť, keď ti ju prinesiem?“

„Len si nerob veľké nádeje,“ povedala Kate odchádzajúcemu Benovi. Vstala a otočila valčekom z tvrdého plastu, ktorým sa ovládali žalúzie. Naskytl sa jej výhľad na drôtený pletivový plot, ktorým bola ohradená budova výskumného centra, a na preplnené ulice Jakarty za ním. Ranná dopravná špička práve vrcholila. Cesty boli plné autobusov a áut, v úzkom priestore medzi nimi sa mihali motocykle. Bicykle a chodci vyplňali každý štvorcový centimeter chodníkov. A ona si myslela, že premávka v San Franciscu je otrasná.

Nebolo to však len dopravou, prečo bola Jakarta pre Kate cudzím mestom. Necítila sa tu doma. A zrejme sa už asi nikdy nebude. Pred štyrmi rokmi bola ochotná odsťahovať sa kamkoľvek na svete, len aby sa dostala preč zo San Francisca. Martin Grey, jej adoptívny otec, jej vtedy povedal: „Jakarta bude skvelým miestom na pokračovanie vo výskume... a... nový začiatok.“ Povedal aj niečo o čase, ktorý zahojí všetky rany. No teraz jej dochádzal nielen čas, ale aj dych.

Otočila sa späť k stolu a začala odpratávať fotky, ktoré povyberal a nechal na ňom Ben. Zastavila sa pri vyblednutej fotografii, na ktorej bola veľká tanečná sála s parketovou podlahou. Ako sa dostala medzi jej pracovné veci? Bola to jediná fotka, ktorú mala zo svojho detstva v Západnom Berlíne, kde mali dom hneď vedľa Tiergartenstraße. Kate si už sotva dokázala vybauiť masívnu trojposchodovú rezidenciu. V pamäti sa jej vynárala skôr ako budova zahraničného veľvyslanectva alebo rozľahlého panstva z minulých čias. Hrad. Prázdny hrad. Katina matka zomrela počas pôrodu a hoci otec Kate nesmierne miloval, doma sa vyskytoval veľmi zriedkavo. Snažila sa spomenúť si na to, ako vyzeral, ale nedokázala to. V hlave sa jej vynorila len vágna spomienka na jeden chladný decembrový deň, keď ju vzal na prechádzku. Spomenula si na svoju drobnú rúčku v jeho veľkej dlani a na pocit bezpečia, ktorý vtedy mala. Prešli celou Tiergartenstraße až k Berlínskemu múru. Jej očiam sa naskytl pohľad na pochmúrnú scénu: rodiny k nemu v nádeji kládli vence a fotografie. Modlili sa za pád múru, aby sa ich blízki mohli vrátiť domov. Ďalšie spomienky boli len zábleskami jeho odchodov a návratov s drobnými čačkami z ďalekých miest. Personál domu, všetci zamestnanci sa jej ho snažili nahradiť, ako najlepšie vedeli. Boli starostliví, ale možno trochu chladní. Ako sa volala ich gazdina? A vychovávateľka, ktorá bývala spolu s ostatnými zamestnancami na najvyššom poschodí? Učila

Kate nemčinu. Ešte stále by sa dohovorila po nemecky, ale nedokázala si spomenúť na meno tej ženy.

Jediná jasná spomienka z prvých šiestich rokov jej života bola na noc, keď do tanečnej sály vstúpil Martin, vypol hudbu a povedal jej, že jej otec už domov nepríde – nikdy viac – a že ona bude odteraz žiť s ním.

Kiež by mohla tú spomienku z mysle vymazať a úplne zabudnúť na tri-násť rokov života, ktoré potom nasledovali. Presťahovala sa s Martinom do Ameriky a všetky mestá, v ktorých tam žila, sa jej zliali dokopy – Martin totiž podnikal jednu expedíciu za druhou a ju neustále prekladali do ďalšej internátnej školy. Ani ona, ani on sa nikde necítili ako doma.

Jej výskumné laboratórium bolo jediným miestom, kde sa cítila ako-tak doma. Strávila v ňom každý okamih, do bytu chodila len prespávať. Po odchode zo San Francisca sa doslova vrhla do práce, a to, čo sa začalo ako obranný mechanizmus, mechanizmus prežitia, sa stalo jej rutinou, jej životným štýlom. Výskumný tím sa stal jej rodinou a účastníci výskumu jej deťmi.

Hlavné bolo: úspešne uniknúť.

Potrebovala sa sústrediť. A potrebovala ešte kávu. Zhrnula hromadu fotografií zo stola do škatule pod ním. Kam sa podel Ben?

Kate vyšla na chodbu a zamierila do kuchynky. Prázdna. Pozrela do kanvice na kávu. Prázdna. To isté prerušované svetlo bolo aj tu.

Niečo sa tu stalo. „Ben?“ zakričala Kate.

Zamestnanci výskumného centra sa dostavia až o niekoľko hodín. Mali síce zaužívanú dosť zvláštnu pracovnú dobu, ale odvádzali kvalitnú prácu. A Kate zaujímali hlavne ich pracovné výkony.

Vybrala sa do výskumného krídla, ktoré pozostávalo z dlhého radu skladových priestorov a kancelárií obklopujúcich veľké laboratórium, kde Kate a jej tím vyvíjali génovú terapiu retrovírusmi, o ktorých dúfali, že by mohli vyliečiť autizmus. Nazrela dnu cez sklo. Ben v laboratóriu nebol.

Budova pôsobila v tomto rannom čase strašidelne. Bola prázdna, tichá. Nebola v nej celkom tma, ale ani dosť svetla. Cez okná v miestnostiach po oboch stranách prenikali do chodieb prúdy slnečného svetla a vyzerali ako reflektory pátrajúce po známkach života.

Katine kroky sa všade hlasno ozývali. Prechádzala rozsiahlym výskumným krídlom a nazerala do každej miestnosti, žmúрила pritom oči do jasného jakartského slnka. Všade bolo pusto. Aj v obytnej časti – v bytových jednotkách, kuchynkách a podpornom zázemí, vytvorenom pre asi stovku detí s autizmom.

V diaľke začula ďalšie kroky, rýchlejšie ako jej. Nieкто bežal. Zrýchliła a išla ďalej pôvodným smerom. Len čo zahla za prvý roh, objavil sa Ben a schmatol ju za ruku. „Kate! Poď so mnou. Rýchlo!“

2. KAPITOLA

Železničná stanica Manggarai
Jakarta, Indonézia

David Vale ustúpil o niekoľko krokov dozadu, do tieňa pokladničnej priehradky železničnej stanice. Pozoroval muža, ktorý si v novinovom stánku kupoval *New York Times*. Muž zaplatil, potom prešiel okolo odpadkového koša, ale noviny doň nehodil. To nebol kontakt.

Za novinovým stánkom vkĺzol do stanice vlak. Až po strop bol prepchatý Indonézami – robotníkmi zo vzdialených miest, prichádzajúcimi do hlavného mesta za celodennou prácou. Zo všetkých posuvných dvojkridlových dverí vlaku viseli väčšinou muži v strednom veku. Na streche sedeli, čupeli alebo boli natiahnutí tínedžeri a mladí dospelí, čítali noviny, ťukali do smartfónov a rozprávali sa medzi sebou. Preplnený prímestský vlak bol symbolom Jakarty ako takej: mesta, ktoré so vzrastajúcou populáciou praská vo švíkoch a zo všetkých síl bojuje o modernizáciu. Hromadná doprava bola najmarkantnejším znakom snahy dvadsiatich ôsmich miliónov ľudí o presadenie sa v metropolitnej oblasti.

Cestujúci sa vyvalili z vlaku a hemžili sa na stanici ako Američania nakupujúci v obchodoch počas Čierneho piatku. Bol to absolútny chaos. Robotníci sa tlačili, strkali do seba, vykrikovali a snažili sa dostať zo stanice. Vo dverách železničnej budovy sa zrážali s tými, ktorí sa zasa snažili dostať dnu. Toto sa dialo tu aj na ostatných prímestských železničných staniach po celom meste každý deň. Bolo to ideálne miesto na stretnutie.

David nespúšťal oči z novinového stánku. Slúchadlo v uchu mu zapraskalo a prebralo sa k životu. „Zberateľ, sleduj obchod. Informácia: sme na nultej hodine, plus dvadsať.“

Kontakt meškal. Nervozita v tíme vzrastala. Nevyslovená otázka znela: ukončíme to predčasne?

David si zdvihol mobil k tvári. „Potvrdzujem, sledovať obchod. Maklér, Broker, správa.“

Zo svojej pozície videl ďalších dvoch agentov. Jeden sedel na lavičke utopenej v prúde uponáhľaného davu. Druhý opravoval svetlo neďaleko toaliet. Obaja hlásili, že od svojho anonymného informátora nemajú žiadnu konkrétnu stopu napriek jeho tvrdeniam, že má podrobnosti o hrozivom teroristickom útoku zvanom Tobský protokol.

Agenti boli dobrí, patrili medzi najlepších z jakartskej základne. David ich od okolitého davu sotva rozoznal. Rozhliadol sa po zvyšku železničnej stanice a niečo ho mierne znepokojilo.

Slúchadlo opäť zapraskalo. Bol to Howard Keegan, riaditeľ Hodinovej veže, protiteroristickej organizácie, pre ktorú David pracoval. „Zberateľ, Odhadca, tak sa zdá, že predávajúcemu sa dnes na trhu nepáčilo.“

David bol veliteľom jakartskej základne a Keegan bol jeho šéfom a mentorom. Starší muž rozhodne nechcel zrušením operácie vstupovať Davidovi do svedomia, ale odkaz bol jasný. Keegan absolvoval úmornú cestu až z Londýna, lebo dúfal, že konečne dôjde k zásadnému zlomu. Vzhľadom na ďalšiu prebiehajúcu operáciu Hodinovej veže išlo o priveľké riziko.

„Súhlasím,“ povedal David. „Zastavme to.“

Dvaja agenti nepozorovane opustili svoje pozície a splynuli s davom uponáhľaných Indonézanov.

David sa ešte naposledy pozrel k novinovému stánku. Vysoký muž v červenej vetrovke za niečo platil. Za noviny. *New York Times*.

„Pohotovosť, Maklér a Broker. Máme kupujúceho, ktorý si obzerá tovar,“ povedal David.

Muž ustúpil dozadu, zdvihol noviny na úroveň očí a na niekoľko sekúnd znehybnel, začítaný do prednej stránky. Bez toho, že by sa pozrel okolo seba, noviny zložil, hodil ich do odpadkového koša a rýchlo odkráčal smerom k preplnenému vlaku opúšťajúcemu stanicu.

„Kontakt. Pripájam sa.“ David sa odlepil z tieňa a nechal sa unášať davom. Hlavou mu opreteký lietali otázky a pochybnosti. Prečo ten muž meškal? A ten jeho vzhľad... Bol... skrátka nevhodný. Nápadná červená vetrovka, držanie tela (ako vojak alebo agent), spôsob, akým kráčal.

Muž sa vtlčil do vlaku a hadovitým spôsobom sa začal predierať hustým davom stojacich mužov a sediacich žien. Bol vyšší ako väčšina ľudí vo vlaku, takže David mohol ľahko sledovať jeho hlavu. David sa vopchal do vlaku a zastavil sa. Prečo kontakt beží? Zbadal niečo? Je vystrašený? A potom sa to stalo. Muž sa otočil, pozrel na Davida a pohľad v jeho očiach povedal všetko.

David sa otočil a zmietol na nástupište štyroch mužov stojacich vo dverách. Odtlačil ich od vlaku vo chvíli, keď ďalší cestovania chtiví Indonézania vyplnili prázdny priestor, ktorý takto vo vlaku vznikol. David už-už vykrikoval, keď sa vlakom ozvala explózia. Sklenené a kovové črepiny z vlaku lietali do stanice. Výbuch odhodil Davida na betónovú plošinu nástupišťa medzi telá – niektoré mŕtve, iné zvíjajúce sa v bolestiach. Vzduch bol vyplnený krikom. Hustým dymom sa ako padajúci sneh na zem pomaly znášali sutiny a popol. David nemohol pohnúť rukami ani nohami. Hlavu mal vyvrátenú dozadu a takmer stratil vedomie.

Na okamih bol späť v New Yorku. Utekal pred rozpadajúcou sa budovou. Zrazu sa ocitol pod ňou, v pasci. Čakal. Ruky patriace neviditeľnému telu ho schmatli a vytiahli von. „Máme ťa, kamoš,“ povedali. Všade zneli sirény áut označených nápismi „FDNY“ a „NYPD“, do tváre mu udrelo slnečné svetlo.